

skal stemme om, og i stedet spekulere i at skabe utryghed, usikkerhed, mistro og mistillid i befolkningen med stadig mere skingre og usande påstande om, at folkepensionen, dagpengene, det danske velfærdssamfund osv. vil blive undergravet, og at Europas Forenede Stater vil være følgen af et ja. Jeg kan godt forstå, at disse påstande kan skabe nogen forvirring i befolkningen og få nogle til at sige: Jamen hvis det er konsekvensen, så stemmer vi altså nej.

Fra min side skal der lyde en klar advarsel til den danske befolkning: Tro ikke på disse vilde påstande fra nejsiden! De er ikke rigtige. Der er jo heller ingen logik i, at vi, der politisk i mere end 100 år har været i front for social udvikling, lighed og velfærdssamfundet, skulle anbefale et ja til en dansk euro, hvis konsekvensen var en undergravning af alt, hvad vi som socialdemokrater står for, og som befolkningen holder af.

Med den danske euro opnår vi ud over fordelene en økonomisk stabilitet, så vi politisk kan koncentrere os om at forbedre og udvikle et holdbart velfærdssamfund. Sammen med de andre lande opnår vi stabilitet med hensyn til vores penge, vores rente og vores økonomi, så vi hver for sig og i fællesskab kan skabe økonomisk vækst og øget beskæftigelse, så folk kan få nogle indkomster og have råd til at betale skat til finansiering af velfærdssamfundet. EU og euroen er på vores og velfærdssamfundets side imod spekulanter, høj inflation og økonomisk ustabilitet, som vi af erfaring ved rammer de dårligst uddannede og de socialt dårligst stillede hårdest.

I mangel på argumenter imod deltagelse i eurosamarbejdet forsøger nejsiden at bilde befolkningen ind, at det godt kan være, det ikke er så galt med den dér euro, men at regeringskonferencen i EU i december 2000 i Nice vil føre til et meget, meget, meget grimt EU, der truer velfærdssamfundet.

Den nye traktat i Nice handler først og fremmest om at tilpasse EU's institutioner til udvidelsen med bl.a. de øst- og centraleuropæiske lande og at sikre, at EU ikke beslutningsmæssigt lammes, fordi antallet af medlemslande fordobles. Vi har som danskere også en stor interesse i, at enkelte nye lande ikke kan blokere for fornuftige forslag, som vi jo også gerne vil have gennemført i EU.

En eventuelt ændret beslutningsgang på enkelte områder i EU vil ikke ændre ved, at det er landene selv, der tager sig af indretningen og finansieringen af eget velfærdssamfund, pen-

sionssystemer, dagpenge, skattesystemer, fordelingspolitik osv. Grundlæggende ændringer af EU-traktaten kræver i øvrigt alle landes enstemmige tilslutning. Nejsidens trusselbilleder mod velfærdssamfundet er derfor ikke rigtige og er kun en gentagelse af tidligere tiders argumenter i forbindelse med folkeafstemninger.

Den danske ambassadør, der forhandler i forbindelse med Nicetraktaten, Poul Skytte Christoffersen, siger i dag til Politiken:

»Der er lysår imellem den type bestemmelser, vi sidder og nørkler med, og så den hjemlige debat . . .«.

Udviklingen af velfærdssamfundet i alle lande i Europa er tværtimod ved at blive en fælles vision for alle folk og nationer i Europa. Der er reelt ved at blive sat en nordisk velfærdsdagsorden i EU.

Hvor euroen skaber tryghed for Danmark, skal Nice-regeringskonferencen i december 2000 skabe tryghed for Europa ved at gøre EU parat til udvidelsen. Et ja er bedst og mest solidarisk for de øst- og centraleuropæiske lande. Det vil sikre, at Danmark, som er en stærk fortaler for disse lande i EU, også kan presse stærkt på for udvidelsen.

Eurosamarbejdet giver EU en råstyrke til udvidelsen. Eurosamarbejdet blokerer ikke, som hævdet af nejsiden, for landenes EU-medlemskab. Det øger tværtimod deres ret til, over tid efter et EU-medlemskab, også at blive medlemmer af Den Økonomiske og Monetære Union og euroen, når de selv er parate til det.

De fem af landene er færdige med at forhandle halvdelen af det, der skal opfyldes for EU-medlemskab, heriblandt om ØMU'en og euroen. Der er ingen forbehold for de øst- og centraleuropæiske lande. De ser det ikke som en trussel, at de kan opnå ligeværdig indflydelse med Tyskland og andre europæiske lande i beslutningerne om penge- og rentepolitik. De ser det tværtimod som et fantastisk tilbud til dem som fattigere lande om ligeværd med rigere lande, for det vil over tid for alvor give dem en chance for økonomisk, socialt og politisk at flytte fra baghuset til forhuset i det nye Europa og give deres befolkninger og lande en chance for et markant velstands- og velfærdsløft, blot ved at opfylde kravet om at have orden i økonomien.

Nejsidens ideer om fleksibilitet, som forveksles med overgangsordninger, vil medføre en klassedeling i Europa og bryde med princippet om ligeværdighed i beslutningerne. Det er ikke